

Številka: 452-32/2019-04/622
Datum: 9. 1. 2020

Agencija za energijo izdaja na podlagi enajstega odstavka 147. člena Energetskega zakona (Uradni list RS, št. 60/19 – uradno prečiščeno besedilo) v zvezi s pritožbo, ki jo zastopa pooblaščenec,, zoper Odločbo št. z dne 21. 11. 2019, ki jo je izdal distribucijski operater, po pooblaščenih osebah, zaposlenih pri, v zadevi izdaje soglasja za priključitev zaradi spremembe skupine končnih odjemalcev za merilno mesto naslednjo

ODLOČBO

1. Pritožbi, zoper Odločbo št. z dne 21. 11. 2019 se ugodi, odločba se odpravi in zadeva vrne organu prve stopnje v ponovno odločanje.
2. Posebni stroški v zvezi z izdajo te odločbe niso nastali.

Obrazložitev:

Družba (v nadaljevanju organ prve stopnje), je v postopku odločanja o vlogi (v nadaljevanju pritožnik) izdala Odločbo št. z dne 21. 11. 2019 (v nadaljevanju odločba), s katero je zavrnila izdajo soglasja za spremembo skupine končnih odjemalcev, saj se kot raba v gospodinjske namene šteje poraba v stanovanjih, stanovanjskih hišah s pripadajočimi gospodarskimi poslopji, na kmetijah ipd. v uporabi fizične osebe, če se v teh prostorih ne bo izvajala pridobitna dejavnost.

V zvezi z izdano odločbo je pritožnik vložil pritožbo, ki jo je Agencija za energijo (v nadaljevanju organ druge stopnje) prejela 19. 12. 2019 in dopolnitev 31. 12. 2019. Po mnenju pritožnika v izpodbijani odločbi niso opredeljeni razlogi za neizpolnjevanje pogoja za gospodinjski odjem, niti ni navedena zakonska podlaga, uporabljena kot podlaga za zavrnitve. Priključen objekt v naravi predstavlja župnišče, ki je namenjeno bivanju duhovnika in delno opravljanju verske dejavnosti in se po mnenju pritožnika uporablja za stanovanjske oziroma gospodinjske namene in ne za pridobitno dejavnost.

Odločanje organa druge stopnje o pritožbi je urejeno v določbah Zakona o splošnem upravnem postopku (Uradni list RS, št. 24/06 – uradno prečiščeno besedilo, 126/07, 65/08, 8/10, 82/13, v nadaljevanju ZUP), in sicer v členih od 246 do 259. Organ druge stopnje v okviru formalnega preizkusa dopustnosti tega pritožbenega postopka v skladu s prvim odstavkom 246. člena ZUP ugotavlja, da je pritožba dovoljena, pravočasna in vložena po upravičeni osebi.

Organ druge stopnje preizkusi odločbo v mejah pritožbenih navedb, po uradni dolžnosti pa mora preizkusiti, ali ni prišlo v postopku na prvi stopnji do bistvenih kršitev postopka in ali ni bil prekršen materialni zakon (drugi odstavek 247. člen ZUP).

Da bi organ druge stopnje lahko presojal pravilnost in zakonitost odločbe organa prve stopnje, morajo biti v njeni obrazložitvi natančno navedeni zakonsko dejansko stanje, vsa dejstva, ki so bila ugotovljena v postopku in so pomembna za zakonito in pravilno odločbo, dokazi, ki utemeljujejo obstoj teh dejstev, in razlogi, ki so bili odločilni pri presoji dokazov. Odločbe se ne da preizkusiti v primeru, kadar je odločba tako pomanjkljiva, da ni mogoče presoditi, ali je zakonita, med drugim tudi takrat, kadar izdana odločba nima obrazložitve ali bistvenih delov obrazložitve, pa bi jo po zakonu morala imeti, saj ni mogoče presoditi utemeljenosti izreka. Dejstvo, da se odločbe ne da preizkusiti, pa v vsakem primeru predstavlja bistveno kršitev pravil upravnega postopka po 7. točki drugega odstavka 237. člena ZUP, ki je razlog za odpravo izpodbijane odločbe.

Organ druge stopnje po proučitvi pritožbe in prejete dokumentacije organa prve stopnje, ki je obsegala le vlogo pritožnika in izpodbijano odločbo, v predmetni zadevi ugotavlja, da organ prve stopnje ni popolno ugotovil dejanskega stanja, saj ni navedel vseh dejstev, pomembnih za izdajo odločbe, in ni navedel nobenih dokazov, na katere je oprl svojo odločitev, ki izhaja iz izreka odločbe. Posledično obrazložitev izpodbijane odločbe ne vsebuje vseh predpisanih vsebin. ZUP namreč v 214. členu med drugim natančno določa, kaj obsega obrazložitev odločbe, in sicer razložitev zahtevkov strank in njihove navedbe o dejstvih; ugotovljeno dejansko stanje in dokaze, na katere je leto oprto; razloge, odločilne za presajo posameznih dokazov; navedbo določb predpisov, na katere se opira odločba; razloge, ki glede na ugotovljeno dejansko stanje narekujejo takšno odločbo, in razloge, zaradi katerih ni bilo ugodeno kakšnemu zahtevku strank. Organ druge stopnje tako ugotavlja, da gre v predmetni zadevi za bistveno kršitev pravil postopka, pri kateri se odločba odpravi ne glede na to, ali bi kot taka lahko vplivala na pravilnost odločitve. Te kršitve so določene, kot je že navedeno, v 237. členu ZUP, med katere med drugim spada tudi nezmožnost preizkusiti odločbo.

Dalje organ druge stopnje prav tako ugotavlja, da organ prve stopnje v samem postopku ni upošteval osnovnega pravila ZUP, tj., da ne sme izdati odločbe, preden ne da stranki možnosti, da se izreče o dejstvih in okoliščinah, na katere se mora opirati odločba – soglasje za priključitev. V upravnem postopku je treba namreč primarno upoštevati določila ZUP, ki so procesne narave in narekujejo pravila za pravilno vodenje postopka.

Da je organ prve stopnje pred izdajo izpodbijane odločbe pritožnika seznanil z dejstvi in okoliščinami, ki so bile podlaga za izdajo odločbe, ter da mu je dal možnost, da se o njih izjavi, iz obrazložitve izpodbijane odločbe ni bilo moč preizkusiti zaradi že zgoraj navedenih razlogov (obrazložitve odločbe), je pa pooblaščenec organa prve stopnje (družba) v dopisu št. z dne 16. 12. 2019 kot komentar na pritožbo navedel, da je bilo pritožniku telefonsko razloženo, da se lahko za župnišče, ki je namenjeno bivanju, izda dodatno merilno mesto v odjemni skupini gospodinjiski odjem. Na podlagi navedenega organ druge stopnje ugotavlja, da pritožnik uradno ni bil seznanjen z dejstvi in okoliščinami, ki so bile podlaga za izdajo odločbe, prav tako pa mu ni bila dana možnost, da se o njih izjasni, s čimer je organ prve stopnje storil bistveno kršitev pravil upravnega postopka

Zaradi vsega zgoraj navedenega organ druge stopnje skladno s tretjim odstavkom 251. člena ZUP izpodbijano odločbo odpravlja in vrača zadevo organu prve stopnje v ponovni postopek skladno z načelom ekonomičnosti postopka. Po navedeni določbi ZUP je dolžan organ druge stopnje opozoriti organ prve stopnje, glede česa je treba

dopolniti postopek, organ prve stopnje pa je na to stališče vezan in mora izdati novo odločbo. Ta se izda v ponovnem postopku po dopolnitvi postopka.

V ponovnem postopku odločanja o vlogi pritožnika mora organ prve stopnje obrazložiti zahtevek stranke, ugotoviti dejansko stanje ob upoštevanju izpolnjevanja procesnih predpostavk in v obrazložitvi odločbe jasno navesti ugotovljeno dejansko stanje in dokaze, na katere je le-to oprto, navesti določbe predpisov, na katere se opira odločba, in razloge, ki glede na ugotovljeno dejansko stanje narekujejo takšno odločbo, prav tako pa mora v ugotovitvenem postopku skladno z določili ZUP pritožniku dati možnost, da se o vseh dejstvih in okoliščinah, pomembnih za odločitev, tudi izreče.

Glede na obrazloženo je organ druge stopnje odločil, kot izhaja iz 1. točke izreka te odločbe.

V postopku izdaje te odločbe posebni stroški niso nastali, zato je organ druge stopnje v skladu s 118. členom ZUP odločil, kot izhaja iz 2. točke izreka te odločbe.

Ta odločba je takse prosta skladno z drugim odstavkom 2. člena Zakona o upravnih taksah (Uradni list RS, št. 106/10 – uradno prečiščeno besedilo, 14/15 – ZUUJFO, 84/15 – ZZelP-J, 32/16 in 30/18 – ZKZaš).

POUK O PRAVNEM SREDSTVU:

Zoper to odločbo ni rednega pravnega sredstva na podlagi prvega odstavka 418. člena EZ-1, niti ni dovoljeno sprožiti upravnega spora na podlagi prvega odstavka 5. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 105/06, 26/07 – skl. US, 119/08 – odl. US, 107/09 – odl. US, 62/10, 98/11 – odl. US, 109/12 in 10/17 – ZPP-E).